

Sygn. akt III KRS 30/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania A.P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 31 maja 2016 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim [...]

z udziałem M.S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 listopada 2016 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 31 maja 2016 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] kandydaturę starszego referendarza sądowego M.S. (pkt 1) oraz nie

przedstawiać z wnioskiem o powołanie do pełnienia tego urzędu pozostałych kandydatur, w tym adwokata A.P. (pkt 2).

W uzasadnieniu uchwały podniesiono, że kandydatka określona w pkt 1 została rekomendowana przez zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu w przedmiocie przygotowania dotyczącego rozpatrzenia i oceny kandydatów przez Radę. Kandydatka ukończyła studia wyższe z oceną bardzo dobrą. Z dniem 1 stycznia 2004 r. została mianowana referendarzem sądowym w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...]. Okresowo pełniła także obowiązki asystenta w tym sądzie. Od 1 października 2007 r. do 30 września 2008 r. była starszym wykładowcą w Wyższej Szkole [...] w [...]. W dniu 20 października 2006 r. uzyskała stopień naukowy doktora nauk prawnych, a z dniem 1 maja 2008 r. została zatrudniona na stanowisku adiunkta w Zakładzie Sądownictwa Administracyjnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...]. Obecnie przygotowuje rozprawę habilitacyjną poświęconą problematyce strony w ogólnym i szczególnym postępowaniu administracyjnym. Z dniem 1 października 2014 r. została mianowana starszym referendarzem sądowym w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...]. Kandydatka prowadziła szkolenia z zakresu postępowania administracyjnego i sądowniczo-administracyjnego, jest autorką i współautorką wielu publikacji z zakresu tych postępowań.

Kandydatka uzyskała od sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] bardzo dobrą ocenę pracy, w której podkreślono poziom jej wiedzy związanej ze stosowaniem prawa administracyjnego, samodzielność w działaniu, odpowiedzialność i chęć do współpracy, trafność wydanych rozstrzygnięć oraz terminowość podejmowanych czynności. Wyróżniające i bardzo dobre były też opinie o jej pracy sporządzone przez sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, w tym A. Ś., będącą Wiceprezesem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] i Przewodniczącą I Wydziału, w którym orzeka kandydatka.

Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] przyznało M. S. 20 punktów poparcia (średnia 5), a na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów kandydatka uzyskała 7 głosów „za”, 10 głosów „przeciw” i 6 głosów „wstrzymujących się”.

Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że pozostali kandydaci spełniali w mniejszym stopniu oceniane łącznie kryteria związane z powołaniem na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. O przedstawieniu kandydatury osoby wymienionej w pkt 1 uchwały zdecydował całokształt okoliczności sprawy, w szczególności rozległa wiedza specjalistyczna, poparta doświadczeniem praktycznym i znaczącym dorobkiem naukowym w dziedzinie prawa, ze szczególnym uwzględnieniem materii prawa administracyjnego, bardzo dobra ocena kwalifikacyjna oraz szereg pozytywnych opinii i rekomendacji.

Pozostali kandydaci biorący udział w konkursie, w tym A. P., nie byli w ocenie Rady, kandydatami lepszymi niż M. S. W konsekwencji Krajowa Rada Sądownictwa udzieliła kandydaturze wymienionej w pkt 1 uchwały poparcia bezwzględnej większością głosów (13 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i głosów „wstrzymujących się”), natomiast kandydatura A.P. nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów (brak głosów „za”, 1 głos „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się”).

Odwołanie od powyższej uchwały złożyła A.P., zarzucając naruszenie:

1. art. 2, art. 32 ust. 1, art. 60 Konstytucji RP, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] reguł i kryteriów, w tym kryteriów jednolitych i wystarczająco obiektywnych, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, które to naruszenie miało wpływ na wynik postępowania, gdyż doprowadziło do tego, że kandydatura odwołującej się A.P. nie została przedstawiona Prezydentowi RP do powołania do objęcia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]; naruszone przepisy stanowią o tym, że wszyscy obywatele, korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach oraz mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne;

2. art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 976; dalej jako: „ustawa o KRS”), przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie

udostępnionej dokumentacji, a także przekroczenie zasady swobodnej oceny kandydatów z zachowaniem kryteriów ustawowych, które to naruszenie przejawia się w tym, że:

a. pominięto okoliczność, że A.P. była wskazana jako osoba, z którą grono sędziów WSA w [...] chce pracować, przez co doszło do całkowitego pominięcia woli organu zawodowego sędziów, a więc środowiska, które najtrafniej może ocenić wady i zalety kandydatów zarówno merytorycznie, jak i osobowościowo, co jest niezwykle istotne przy orzekaniu w składach trzyosobowych zawodowych, to jest fakt, że skarżąca uzyskała większe niż starszy referendarz sądowy M.S. poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...],

b. pominięciu korzystnych dla odwołującej się opinii Sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego prof. zw. dr hab. W. C., opinii sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego A. Ł., opinii posła do Parlamentu Europejskiego J. S., opinii dyrektora Szpitala [...] H. D., opinii Dziekana Okręgowej Rady Adwokackiej w [...];

c. uznaniu, że kandydatura starszego referendarza M.S. zasługuje na wyróżnienie i jest lepsza z uwagi na doświadczenie zawodowe i życiowe oraz wiedzę od kandydatury odwołującej się, podczas gdy okoliczności te pozostają w sprzeczności z materiałami źródłowymi, na podstawie których zostały ustalone, biorąc pod uwagę staż pracy odwołującej się w różnych instytucjach i podmiotach,

d. brak jakiegokolwiek konfrontacji danych dotyczących odwołującej się z danym zastosowanymi przez KRS wobec kandydatury M.S., które pozwalałyby na uzasadnienie twierdzenia, że ocena odwołującej się nie jest tak dobra jak ocena rekomendowanej przez KRS kandydatki, co stanowi naruszenie swobodnej oceny kandydatów, co świadczy o tym, że oceny skarżącej dokonano z pominięciem rzetelnej jej oceny;

3. art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez:

a. przyznanie pierwszeństwa opinii Kolegium przed oceną właściwego Zgromadzenia Ogólnego, a ponadto pominięcie opinii Prezesa WSA w [...] dotyczącej odwołującej się i kandydatki M.S.,

b. całkowite zaniechanie i niedokonanie oceny kwalifikacji odwołującej się, czym Rada naruszyła zasadę swobodnej oceny kandydatów, albowiem nie jest możliwe porównanie ocen odwołującej się z ocenami rekomendowanej kandydatki,

c. nieuwzględnienie oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...],

d. oparcie rozstrzygnięcia na przesłance pozaustawowej, jaką jest prezentacja kandydata podczas rozmowy z członkami Zespołu KRS.

4. art. 42 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie istotnych motywów jej podjęcia.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżąca wniosła o uchylenie uchwały w pkt 1 oraz w pkt 2 odnośnie do nieprzedstawienia A.P. Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] i przekazanie sprawy w tym zakresie Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zawiera usprawiedliwionych zarzutów.

Odnosząc się do sformułowanych w odwołaniu zarzutów obraży art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, Sąd Najwyższy zauważa, że pierwszy z wymienionych przepisów, przez wskazanie, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, nakazuje dochowanie przez Krajową Radę Sądownictwa obowiązku wszechstronnego rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, w sposób respektujący standardy charakterystyczne dla organów demokratycznego państwa prawnego, w tym - między innymi - zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa. Art. 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje z kolei zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Z tego względu kontrola

sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest zaś przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dlatego sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Powołany również w podstawach zaskarżenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Regulacja zawarta w tym przepisie koresponduje więc z obowiązkami Rady wynikającymi z art. 2 Konstytucji RP. Naruszenie tego przepisu (a także art. 2 Konstytucji RP) może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem.

Natomiast w myśl art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji

kandydatów, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Wymaga przy tym podkreślenia, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem, przez użycie sformułowania „przede wszystkim”, oceny kwalifikacji kandydatów - w żadnym razie nie hierarchizuje innych przymiotów (cech, właściwości), którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy z kolei zauważyć, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Kwalifikacji tych nie można jednak utożsamiać tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustroj sądów powszechnych czy sądów administracyjnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi więc o uwzględnienie w ocenie kandydatów elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu kończącego właściwą aplikację, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualny pozostaje zatem pogląd judykatury, ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r., w myśl którego o wyborze kandydata decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015).

Co do art. 42 ust. 1 ustawy o KRS należy zaś zauważyć, że stanowi on, iż uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Przepis ten nie określa jednak wymaganej treści uzasadnienia. Dlatego też należy kierować się w tym zakresie zdrowym rozsądkiem, mając w szczególności na uwadze funkcje i

cele przedmiotowe uzasadnienia. Oczywiste jest zaś to, że uzasadnienie uchwały Rady nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba przyjąć, że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydatów wybranych przez Radę. Każdy z pozostałych kandydatów zna własną sytuację (oceny egzaminacyjne, wyniki głosowania w sądzie, opinie etc.), może zatem porównać ją z osiągnięciami kandydatów wybranych przez Radę. Może też samodzielnie ocenić, czy niewybranie go przez Radę było uzasadnione. Dla ochrony interesów tych kandydatów nie jest konieczne posiadanie szczegółowych informacji dotyczących kandydatów niewybranych przez Radę. Nadto, nie ma podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki takich kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur, biorąc przy tym pod uwagę także stanowisko zespołu. Nie przemawiają za tym bowiem ani reguły wnioskowania logicznego, ani żadne domniemanie faktyczne. Należy więc uznać, iż niezaprezentowanie w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydatów, których Rada postanowiła nie przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego nie narusza art. 42 ust. 1 w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Dlatego Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela odnoszący się do tej kwestii analogiczny pogląd wyrażony w wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12 (LEX nr 1274982), z dnia 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12 (OSNP 2013 nr 19-20, poz. 241) oraz z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13 (LEX nr 1402636). Sąd Najwyższy podziela także stanowisko zajęte w wyroku z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12 (LEX nr 1619766), iż uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa ograniczone do szczegółowego przedstawienia kandydatur wybranych w głosowaniu nie stanowi naruszenia prawa. Uchwała jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania zaś trudno przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tego względu, że niemożliwe jest jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne.

Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną Zespołu członków Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika, iż Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wakujące stanowisko sędziowskie, wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, zwłaszcza te, o których mowa art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a więc kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego.

Wbrew twierdzeniom odwołującej się, kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Nie wiadomo zatem, na czym odwołująca się opiera sugestię, jakoby Rada zaniechała stosowania przy ocenie kandydatów wyłącznie jednolitych, obiektywnych i przejrzystych kryteriów, takich jak doświadczenie zawodowe, poziom wykonywania dotychczasowych obowiązków, zebrane opinie. Wręcz przeciwnie, Rada podniosła, że za kryteria decydujące o wyborze kandydatki M.S., co do której została podjęta uchwała o przedstawieniu z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], uznała rozległą wiedzę specjalistyczną, popartą doświadczeniem praktycznym i znaczącym dorobkiem naukowym w dziedzinie prawa, ze szczególnym uwzględnieniem materii prawa administracyjnego, bardzo dobrą ocenę kwalifikacyjną oraz szereg pozytywnych opinii i rekomendacji.

Odwołująca się zarzuciła też, że Krajowa Rada Sądownictwa pominęła okoliczność, że uzyskała ona poparcie środowiska sędziowskiego sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], tj. 10 głosów „za”, 8 głosów „przeciw” i 5 głosów „wstrzymujących się” na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego

Sędziów WSA w [...], podczas gdy M.S. takiego poparcia nie uzyskała, bo tylko 7 głosów „za”, 10 głosów „przeciw” i 6 głosów „wstrzymujących się”.

Niewątpliwie, poparcie, jakie poszczególni kandydaci uzyskali w „środowisku sędziowskim”, jest ustawową przesłanką oceny kandydata na urząd sędziego. Nie została ona wprowadzie wymieniona wśród warunków uprawniających do objęcia stanowiska sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w art. 6 § 1 Prawa o ustroju sądów administracyjnych, jednakże przewidziano ją w przepisach regulujących tryb postępowania nominacyjnego przed KRS (art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS). Wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu („poparcie środowiska sędziowskiego”) nie wiążą wprowadzie KRS przy dokonywaniu oceny kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, jednakże są istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku sędziego. Dlatego też KRS powinna umotywować swój wybór wówczas, gdy dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294479 oraz z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, Legalis nr 750374). Zdaniem Sądu Najwyższego, w przedmiotowej sprawie Krajowa Rada Sądownictwa uczyniła zadość temu wymogowi, albowiem nie pominęła tego kryterium w swych rozważaniach, podnosząc w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, że wybrana kandydatka „wprawdzie nie uzyskała najwyższego poparcia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], jednakże Kolegium tego Sądu przyznało jej najwyższą możliwą liczbę punktów”. Nie można uznać, jak twierdzi skarżąca, że w ten sposób Rada „przyznała pierwszeństwo opinii Kolegium Sądu przed oceną właściwego Zgromadzenia Ogólnego”. Poparcie środowiska sędziowskiego jako przesłanka ustawowa wyraża się bowiem w opiniach obu tych organów, wobec czego o skali takiego poparcia musi decydować ocena całościowa wyników głosowania na posiedzeniach tych gremiów. Co jednak szczególnie istotne, poparcie udzielone odwołującemu się przez środowisko sędziowskie jest tylko jednym z kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, więc siłą rzeczy nie może być uznane za kryterium

decydujące o wyborze konkretnego kandydata. Poza oceną kwalifikacji, która jest kryterium najistotniejszym i która stanowiła zresztą, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały, zasadniczą przesłankę wyboru kandydatki dokonanego przez Radę w ramach ocenianej procedury, żadne z pozostałych kryteriów nie ma bowiem dominującego charakteru (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2012 r., III KRS 9/12, LEX nr 1402638), w związku z czym dopiero łączna analiza kryteriów wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, a także niewymienionych wprost w tym przepisie, decyduje o wyborze dokonanym przez Radę.

W ocenie Sądu Najwyższego, nie jest uzasadniony również zarzut odwołującej się, jakoby podjęcie przez Radę zaskarżonej uchwały „opierało się na przesłance pozaustawowej, jaką jest prezentacja kandydata podczas rozmowy z członkami Zespołu KRS”. Tego rodzaju twierdzenie nie znajduje żadnego oparcia w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Wyniki rozmowy przeprowadzonej przez zespół członków KRS z M. S. zostały opisane w części relacjonującej stanowisko tego zespołu, które dla Rady nie jest wiążące. O wyborze przez KRS M.S. zdecydował zaś, jak to wynika z uzasadnienia uchwały, całokształt okoliczności, a w szczególności „posiadane przez nią duże i różnorodne doświadczenie zawodowe, bardzo dobra ocena kwalifikacyjna, liczne pochlebne opinie i rekomendacje oraz wysokie poparcie Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]”. Wzięto pod uwagę również to, że wyróżnia się ona „wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej”, a taki „zakres zainteresowań naukowych i zawodowych” „wpisuje się w zakres właściwości sądu administracyjnego”. Niezależnie od tego podnieść należy, że zgodnie z art. 33 ustawy o KRS, w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone (ust. 1), a w uzasadnionych przypadkach może żądać osobistego stawienia uczestnika postępowania lub złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień (ust. 2). Oznacza to, że wysłuchanie uczestników postępowania przez zespół członków KRS jest elementem brany pod uwagę przy opracowywaniu przez Zespół

swojego stanowiska, który może uwzględnić również Rada w całościowej ocenie przy wyborze najlepszego kandydata spośród dobrych i bardzo dobrych.

Reasumując ten wątek rozważań, Sąd Najwyższy stoi zatem na stanowisku, że zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującej się, jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności, która stanowiłaby naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Z tych samych przyczyn nie może być również uzasadniony zarzut naruszenia art. 2 Konstytucji RP, a także art. 32 ust. 1 (w kontekście wynikającej z niego zasady równości wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne) oraz art. 60 Konstytucji RP, zwłaszcza że - co już wcześniej zostało podkreślone - przedmiotem ochrony wynikającej z tych przepisów jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dokonywana przez Sąd Najwyższy kontrola sądowa nie stwarza więc podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa w tych kwestiach, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Zdaniem Sądu Najwyższego, zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia Rady nie zawierają również niczego, co można by uznać za dyskryminację odwołującej się, świadczącą o naruszeniu art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Zdaniem Sądu Najwyższego, uzasadnienie uchwały podjętej w przedmiotowej sprawie oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed Radą pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie, które zapadło w kwestionowanej uchwale o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury odwołującej się z wnioskiem o powołanie jej na urząd sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, zostało podjęte po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego i z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą. W szczególności Sąd Najwyższy nie widzi podstaw do stwierdzenia, że Krajowa Rada Sądownictwa przy odmowie przedstawienia

kandydatury odwołującej się Prezydentowi RP kierowała się niejednolitymi kryteriami. Należy przy tym zaznaczyć, że powinność stosowania w postępowaniu przed Radą jednolitych kryteriów wyboru nie oznacza, iż Krajowa Rada Sądownictwa powinna wobec wszystkich zgłoszonych kandydatów (niezależnie od ich statusu) stosować kryteria jednakowe (identyczne). Jednolite kryterium odnoszące się np. do kwalifikacji zawodowych (dorobku, doświadczenia zawodowego) kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie administracyjnym nie może być jednakowo stosowane do różnych kandydatów. Inaczej ich ocena będzie dokonywana np. w odniesieniu do sędziego, a inaczej będzie kształtować się w przypadku kandydatury zgłoszonej przez adwokata, radcę prawnego, notariusza, osobę zatrudnioną na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego lub pracownika naukowego szkoły wyższej, a kompletne odtworzenie motywacji jest prawie niemożliwe. Dlatego należy przyjąć, że uzasadnienie rozstrzygnięcia przyjętego w przedmiotowej uchwale Krajowej Rady Sądownictwa nie jest ani niekompletne, ani sprzeczne z dokumentacją pozostającą w dyspozycji Rady.

Z tej też przyczyny subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatów zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, LexPolonica nr 6202466). Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów. Należy również podkreślić, że Krajowa Rada Sądownictwa w toku analizowanego postępowania miała za zadanie wskazać i przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] tylko jednego spośród dziesięciu kandydatów, z których większość (w tym także odwołująca się) z całą pewnością posiadała przymioty świadczące o tym, iż nie tylko spełnia formalne (ustawowe) przesłanki, ale również - przy uwzględnieniu określonych kryteriów oceny - jest merytorycznie przygotowana do objęcia stanowiska, o które się ubiegała. Mówiąc lapidarnie, Rada (co sama przyznała w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały) dokonywała więc wyboru pomiędzy dobrymi i bardzo dobrymi kandydatami, przy czym kandydatura odwołującej się w żadnym razie nie została przez Radę zdyskwalifikowana.

Z przedstawionych względów - wobec niewykazania, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z prawem - Sąd Najwyższy oddalił odwołanie na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.

kc